

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 12CoCsp/29/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8822200655
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 02. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Karol Krochta
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2024:8822200655.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Karola Krochta a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Andreja Radomského v spore žalobcu: A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom B. XXX, XXX XX B., zastúpeného: JUDr. Andrej Cífra, advokát so sídlom Janka Kráľa 5/A, 984 01 Lučenec, IČO: 37 756 508 proti žalovanému: C. D. E., F., E. E. G. XXXX/XXX, XXX XX H., I.: XX XXX XXX, zastúpeného: Advokátska kancelária Goliašová Gabriela, s.r.o. so sídlom Piaristická 707/25, 911 01 Trenčín, IČO: 47 234 679, o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súd Vranov nad Topľou č. k. 4Csp/28/2022 – 144 zo dňa 14.03.2023, takto

rozhodol:

I. Potvrdzuje rozsudok.

II. Žalobcovi priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu s tým, že o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnom skončení veci samostatným uznesením.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Vranov nad Topľou (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že cit.:

„I. U r č u j e, že spotrebiteľský úver poskytnutý na základe Úverovej zmluvy č.: E. J. K. XX. XX. XXXX uzatvorenej medzi žalobcom a žalovaným, je bezúročný a bez poplatkov.

II. Žalobcovi p r i z n á v a voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorého rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením.“

2. Rozhodnutie právne odôvodnil podľa § 497 Obchodného zákonníka, § 52 ods. 1, 3 a 4, § 52a ods. 1 a 2, § 53 ods. 4 písm. a), t), v) Občianskeho zákonníka, § 1 ods. 2, § 2 písm. d), § 7 ods. 1, 2, 17, § 9 ods. 1 a 2, § 11 ods. 1, 2 a 4, § 15 ods. 1 a 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy, t. j. k 02. 05. 2018, § 251, § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok.

3. Vychádzal zo zistenia, že žalobca uzatvoril s predávajúcim F. F. F. F. (ďalej aj len ako „Predávajúci“) kúpnu zmluvu (ďalej aj len ako „Kúpna zmluva“) na kúpu osobného automobilu D. D., L.: L. (ďalej aj len ako „automobil“) za kúpnu cenu vo výške 4.080,- eur s tým, že časť kúpnej ceny vo výške 410,- eur bude Predávajúcemu uhradená pri podpise Kúpnej zmluvy a doplatok kúpnej ceny vo výške 3.670,- eur bude Predávajúcemu uhradený prostredníctvom úveru na základe Úverovej zmluvy č.: E. J. K. XX. XX. XXXX uzatvorenej so spoločnosťou C. D. E., F..

4. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že úverovú zmluvu zo dňa XX.XX.XXXX je potrebné posúdiť ako zmluvu o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Nakoľko sa medzi žalobcom a žalovaným jedná o spotrebiteľský vzťah, tak možnosť domáhať sa na súde určenia, že úver je bezúročný a bez poplatkov, vyplýva priamo z ust. § 11, ods. 4 Zákona o spotrebiteľských úveroch, preto súd prvej inštancie žalovaným namietaný nedostatok naliehavého právneho záujmu neskúmal. Žalobca ako spotrebiteľ majúci záujem o kúpu motorového vozidla v rámci jedného rokovania s predajcom o kúpnej zmluve s týmto subjektom zároveň vystupujúcim aj ako sprostredkovateľ úveru pre žalovaného uzavrel aj zmluvu o spotrebiteľskom úvere bezpochyby s cieľom takto získanými peniazmi z úveru financovať časť kúpnej ceny motorového vozidla, čo zmluvné strany v kúpnej zmluve odkazom na číslo úverovej zmluvy a uvedením výšky úveru 3 670,- eur nespochybniteľne aj vyjadrili. Po skutkovej i právnej stránke preto súd prvej inštancie uzavrel, že ide o zmluvy vzájomne závislé, o viazaný spotrebiteľský úver, t. j. zmluvu, v ktorej spotrebiteľský úver v danom prípade sa dojednal výhradne na financovanie zmluvy o kúpe konkrétneho tovaru, pričom kúpna zmluva a zmluva o spotrebiteľskom úvere tvoria obchodný celok. O tejto jednote svedčí aj koncipovanie samotnej kúpnej zmluvy, v zmysle ktorej zvyšok kúpnej ceny v rozsahu 3.670,- eur predávajúcemu bude zaplatený prostredníctvom úveru na základe zmluvy č. E. uzatvorenej medzi žalobcom ako kupujúcim a obchodnou spoločnosťou C. D. E., F., a to priamo na bankový účet predávajúceho. To znamená, že tento viazaný úver v celej jeho výške, t. j. aj doplnky a služby, poskytovateľom úveru bol poukázaný priamo na bankový účet samotného predávajúceho, t. j. žalobca s týmito peňažnými prostriedkami nedisponoval, disponoval s nimi výlučne subjekt, s ktorým žalobca pri uzavretí zmlúv rokoval. V prejednávanej veci žalovaný nepreukázal, že dohoda o poskytnutí služieb bola individuálne dojednaná. Žalobca nežiadal o úver v sume 3 670,-Eur, ale len o úver rovnajúci sa doplatku kúpnej ceny motorového vozidla bez ďalších služieb a poplatkov. Pri podpise Zmluvy o spotrebiteľskom úvere nebol o doplnkových službách informovaný, sám doplnkové služby kupovať nechcel, ani ich nežiadal, predsa však boli sprostredkovateľom zahrnuté v zmluve. Jediné o čom bol informovaný bol G., pri čom mu bolo povedané, že ten si musí taktiež zakúpiť, že je to podmienka, o ostatných položkách informovaný nebol. Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie mal zato, že doplatok kúpnej ceny vozidla vo výške 1.934,- eur mal byť celkovou výškou poskytnutého spotrebiteľského úveru. Nie je možné, aby poskytovateľ úveru, premietal do istiny úveru pre klienta - spotrebiteľa skryté povinné náklady na financovanie niečoho, čo spotrebiteľ nepožadoval, takýto postup je možné považovať za nekalú obchodnú praktiku. Žalovaný teda umelo navýšil sumu úveru, pričom výška poskytnutého úveru je jedným zo základných vstupných parametrov pre výpočet údaju RPMN. Pre spotrebiteľa je údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov jedným z najdôležitejších údajov, pretože tento údaj zohľadňuje všetky náklady ktoré musí spotrebiteľ za úver uhradiť. RPMN je najlepším indikátorom posúdenia výhodnosti či nevýhodnosti úveru. Keďže do istiny úveru je zahrnutý aj poplatok za doplnkové služby je celková výška úveru uvedená nesprávne, s čím súvisí aj nesprávne uvedená výška RPMN, preto je potrebné úver považovať za bezúročný a bez poplatkov v zmysle § 9 ods. 2 písm. h) v spojení s § 11 ods. 1 písm. b) a d) zákona o spotrebiteľských úveroch, kedy sa jedná o nevvrátiteľnú zákonnú domnienku ako sankciu za uvedenie RPMN v neprospech spotrebiteľa. Vzhľadom na to, že bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru vyplynula už z nesprávne uvedenej RPMN, súd už neposudzoval, či žalovaný konal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, resp. či nedošlo k hrubému porušeniu povinnosti podľa tohto ustanovenia.

5. O trovách konania rozhodol tak, že úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % voči žalovanému.

6. Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalovaný. Žalovaný v prvom rade namietal, že žalobca prejavil záujem uzatvoriť úverovú zmluvu ako fyzická osoba - podnikateľ s tým, že uviedol predajcovi svoje IČO, miesto podnikania a dátum vzniku podnikateľskej činnosti, príjmy, výdavky, ročný základ dane. Žalobca ako klient bol v čase uzatvárania kúpnej zmluvy a úverovej zmluvy osobou plne spôsobilou na právne úkony, je preto nespochybniteľnej, že pokiaľ nejaký zmluvný kontrakt odsúhlasil a svojím podpisom potvrdil, takáto skutočnosť nesie so sebou právne následky. Žalovaný nepovažuje predmetný zmluvný vzťah za spotrebiteľský, na ktorý by sa mali vzťahovať obligatórne náležitosti v zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 zákona číslo 129/2010 Z. z. Pokiaľ žalobca tvrdí, že do daného zmluvného vzťahu vstupoval ako spotrebiteľ je na ňom, aby túto skutočnosť preukázal, nakoľko žalovaný predložil dôkazy o tom že žalobca do daného zmluvného vzťahu vstupoval ako fyzická osoba – podnikateľ. Samotný žalobca do konania predložil ako dôkaz kúpnu zmluvu uzatvorenú s predávajúcim na sumu 4.080,- eur, ktorú žalobca ako klient podpísal. V tejto zmluve je uvedené, že časť kúpnej ceny vo výške

410,- eur zaplatil žalobca v hotovosti a na zvyšok kúpnej ceny vo výške 3.670,- eur mu bude poskytnutý úver. Rovnaká suma je uvedená aj v úverovej zmluve. Žalovanému preto nie je zrejmé aká nedodržaná náležitosť z úverovej zmluvy je vytykaná jemu ako poskytovateľovi úveru. Žalobca vyhotovenú kúpnu zmluvu podpísal bez akýchkoľvek výhrad, či námietok. Rovnaká celková kúpna cena bola uvedená aj v úverovej zmluve aj v protokole o prevzatí motorového vozidla. Žalobca teda podpisoval na znak súhlasu minimálne tri dokumenty, v ktorých bola uvedená kúpna cena vo výške 4.080,- eur. Žalovaný svoje tvrdenie o výške poskytnutého úveru podložil aj výpisom z účtu. Pokiaľ žalobca v konaní spochybňoval výšku úveru uvedenú v úverovej zmluve, výšku kúpnej ceny v kúpnej zmluve, žalovanému nie je zrejmé, načo do akéhokoľvek zmluvného vzťahu vôbec vstupoval, pokiaľ nedošlo ku konsenzu už v základnej náležitosti ako je kúpna cena. Veriteľ nemá absolútne žiadny dosah na položky uvedené vo faktúre, ktorú len prepláca, ale nevyhotovuje. Je preto nevyhnutné striktno rozlišovať vzťah medzi predávajúcim - spoločnosťou F. F. F. F. a žalobcom ako kupujúcim a ďalší vzťah medzi poskytovateľom úveru - spoločnosťou C. D. E., F. a klientom ako dlžníkom, nakoľko ide o samostatné podnikateľské subjekty, so samostatným IČOM, samostatnými a najmä odlišnými podnikateľskými aktivitami a predmetom činnosti. Má za to, že je potrebné rozlišovať aj rozsah zastúpenia. Žalovaný ako veriteľ uzatvoril s predajcom zmluvu o spolupráci zmysle, ktorej bol predajca oprávnený na poskytovanie finančných produktov žalovanému výlučne z tohto oprávnenia nadobúda práva a povinnosti žalovaný ako veriteľ, to je výlučne sčasti uzatvorenia úverovej zmluvy. Skutočnosť, že predajca vystupoval ako finančný agent žalovaného ako veriteľa nemôže automaticky znamenať, že žalovaný zodpovedá za obsah kúpnej zmluvy, nakoľko táto skutočnosť nie je súčasťou udeleného plnomocenstva. Za obsah dojednaní kúpnej zmluvy zodpovedá výlučne predávajúci, ktorý tovar a služby predáva. Má za to, že je v rozpore so zákonným ustanovením, aby na základe spochybňovaného predmetu kúpy zo strany kupujúceho - žalobcu bola úverová zmluva sankcionovaná bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou a kúpna zmluva, s ktorou je prepojená zostala v platnosti a bez akejkoľvek sankcie. V zmysle ust. § 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z. z. nie každú položku uvedenú vo faktúre možno automaticky vyhodnotiť za náklady spojené s poskytnutím úveru, ale len úroky, provízie, dane, poplatky, poistenie a náklady spojené so zmluvou o zabezpečení záväzku. Faktúra predajcu žiadnu z uvedených položiek neobsahuje, je preto nedôvodné a nepodložené vyhodnotiť jednotlivé poskytnuté položky za náklady spojené s poskytnutím úveru. Navrhol napadnutý rozsudok zrušiť a vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, eventuálne napadnutý rozsudok zmeniť a žalobu zamietnuť. uplatnil si trovy prvoinštančného aj odvolacieho konania. a

7. K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca. Argumenty žalovaného prezentujúce žalobcu pri uzatváraní predmetného kontraktu ako podnikateľa považuje za účelové a odporujúce preukázaným reáliám žalobcu. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že žalobca uzatváral predmetný úver určený na kúpu motorového vozidla v postavení spotrebiteľa. Pokiaľ chcel žalobca kúpiť, bol nútený prijať aj vedľajšie zmluvné dojednania. Všetky dokumenty mu boli dané na podpis bez možnosti akokoľvek ovplyvniť ich obsah. Tvrdenie žalovaného o možnosti slobodnej voľby žalobcu je iluzórne. Za konanie finančného sprostredkovateľa úveru zodpovedá žalovaný v plnom rozsahu. Žalobca nemal možnosť ovplyvniť obsah zmlúv tvoriacich súčasť závislého spotrebiteľského kontraktu a nemal ani možnosť niektorú z listín nepodpísať, pokiaľ chcel získať úver na vozidlo za ponúkaných podmienok. Finančný sprostredkovateľ inkasoval za doplnkové služby sumu vo výške 1.736,-eur. Zdôraznil, že skutočnú výšku úveru a skutočnú výšku nákladov spojených s poskytnutím úveru možno zistiť len určením skutočnej sumy, respektíve hodnoty, ktorá bola daná žalobcovi k dispozícii. Pokiaľ nie je spotrebiteľovi poskytovaná celá suma (hodnota) úveru, potom je irelevantné, či chýbajúcu hodnotu prijíma úverový veriteľ, finančný sprostredkovateľ či akákoľvek iná tretia osoba. V každom prípade chýbajúca hodnota predstavuje skrytý poplatok spojený s poskytnutím úveru. Poukázal na zodpovednosť žalovaného za konanie finančného sprostredkovateľa, rozhodnutie Národnej banky Slovenska a aktuálnu judikatúru. Navrhol rozsudok ako vecne správny potvrdiť a uplatnil si trovy odvolacieho konania

8. Krajský súd v Prešove ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 CSP a contrario) s tým, že miesto a čas vyhlásenia rozsudku oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

9. Z obsahu podaného odvolania vyplýva, že žalovaný namieta nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie, ktorý znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, nesprávne skutkové zistenia a nesprávne právne posúdenie veci (§ 365 ods. 1 písm. b), f), h) CSP).

10. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym procesným postupom súdu, nesprávnym zistením skutkového stavu a nesprávnym právnym posúdením, teda to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (viď rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II.ÚS 78/05).

11. K námietke porušenia práva na spravodlivý proces odvolací súd uvádza, že obsah práva na spravodlivý proces je pomerne široký, pričom medzi jeho zložky možno zaradiť predovšetkým právo na prístup súdu, právo na súd zriadený zákonom, právo na nezávislý a nestranný súd, právo na zákonného sudcu, právo na prejednanie sporu v primeranej lehote, právo na riadne poučenie o procesných právach a povinnostiach, právo byť vypočutý, právo navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim, kontradiktórnosť konania, rovnosť zbraní, zákaz prekvapivých rozhodnutí, zákaz ľubovôle, právo na vyporiadanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami v konaní zo strany súdu, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, právo na preskúmanie rozhodnutia. Porušenie ktoréhokoľvek čiastkového práva strany sporu postupom súdu predstavuje pochybenie súdu. O naplnenie uvedeného odvolacieho dôvodu však pôjde vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu znemožnil realizáciu práv strany sporu dosiahol určitú intenzitu, ktorá odôvodňuje záver o tom, že potom sa celé konanie nejaví ako spravodlivé. Konkrétne pochybenie súdu musí byť však hodnotené v kontexte celého konania, t. j. vplyv na ďalšie pochybenia, možnosť zvrátenia nesprávneho postupu, následky, atď.. Zároveň tiež nie je možné prehliadnúť, že niektoré čiastkové práva, ktoré tvoria právo na spravodlivý proces zákon normuje ako samostatné odvolacie dôvody. V predmetnom prípade mal odvolací súd za to, že táto odvolacia námietka nebola naplnená.

12. K námietke nesprávne zisteného skutkového stavu odvolací súd poznamenáva, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Význam dokazovania teda spočíva v získavaní dôležitých poznatkov na základe ktorých súd stanoví skutkový stav v prejednávanej veci a z ktorého potom vychádza a na ktorý následne aplikuje aj konkrétnu právnu normu, resp. právne normy, teda rozhoduje. Zistenie skutkového stavu, ktoré objektívne zodpovedá stavu veci je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný však aj z hľadiska posúdenia správnosti tvrdení strán sporu a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporovom konaní (primerane rozsudok NS SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Odvolací súd tiež zdôrazňuje aj to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súdy sú povinné na všetky uvedené procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoje nárok alebo sa bráni proti ich uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu. Odvolací súd nezistil naplnenie tejto odvolacej námietky.

13. K námietke o nesprávnom právnym posúdení odvolací súd poznamenáva, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (pozri napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. 7 Cdo 7/2010). Ani táto odvolacia námietka nebola naplnená.

14. Konanie pred súdom prvej inštancie a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca späťosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovacím rozsudkom vytvára ich organickú jednotu. Ak odvolací súd

v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie, stačí ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku prvej inštancie, s ktorým tvorí jeden celok (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 5Cdo/40/2018 zo dňa 18.07.2018).

15. Odvolací súd má za to, že v danej veci sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvedený správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančným súdom, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje.

16. Podľa § 2 písm. d) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov, zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom.

17. Podľa § 2 písm. l) ZoSÚ, sa rozumie celkovou výškou spotrebiteľského úveru maximálna výška alebo súčet všetkých finančných prostriedkov poskytnutých na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

18. Podľa § 9 ods. 2 písm. h) ZoSÚ, zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov.

19. Podľa § 11 ods. 2 písm. b) ZoSÚ, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. d), e), g) až i), l) a p).

20. Podľa § 11 ods. 2 písm. d) ZoSÚ, poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

21. Podľa § 15 ods. 1 ZoSÚ, zmluva o viazanom spotrebiteľskom úvere je zmluva o spotrebiteľskom úvere, v ktorej sa dojednáva spotrebiteľský úver výhradne na financovanie zmluvy o kúpe konkrétneho tovaru alebo poskytnutí konkrétnej služby, pričom tieto dve zmluvy tvoria obchodný celok.

22. V prejednávanej spore nebolo medzi stranami sporné, že žalobca v právnom postavení dlžníka dňa XX.XX.XXXX M. N. J. O. E. so žalovaným ako veriteľom, za účelom financovania časti kúpnej ceny motorového vozidla značky D. D.. Z uvedenej úverovej zmluvy vyplýva, že žalobcovi mal byť poskytnutý úver v celkovej výške 3.670,- eur. V bode 3.1 úverovej zmluvy sa uvádza, že konečná cena (vrátane všetkých ďalších účtovaných služieb) a predmetom financovania je suma 4.080,- eur a časť kúpnej ceny vozidla hradenej klientom v hotovosti pri podpise úverovej zmluvy je 410,- eur.

23. Podľa kúpnej zmluvy (uzatvorenej dňa XX.XX.XXXX medzi spoločnosťou F. F. F. F. a žalobcom) bola dohodnutá kúpna cena automobilu vo výške 2.999,- eur, kúpna cena za automobil po zľave/-ách 2.344,- eur, poplatok za „doplňkový zákaznícky servis“ 379,- eur, celková suma na zaplatenie vrátane doplnkov a služieb 4.080,- eur. Časť kúpnej ceny vo výške 410,- eur bola zaplatená v hotovosti žalobcom a zvyšná časť vo výške 3.670,- eur mala byť financovaná z úveru poskytnutého na základe predmetnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere.

24. Pokiaľ ide o výšku kúpnej ceny motorového vozidla po zľave, táto nepredstavovala sumu 4.080,- eur, ale len sumu 2.344,- eur. Celkovú sumu na zaplatenie vrátane doplnkov a služieb predajca motorového vozidla ako sprostredkovateľ úveru svojvoľne ustálil na sumu 4.080,- eur, do ktorej zahrnul aj cenu za „doplňkový zákaznícky servis“ vo výške 379,- eur a ďalšie náklady a poplatky.

25. Pokiaľ ide o podmienky splácania úveru tie sú uvedené v bode 4. úverovej zmluvy tak, že ročná úroková sadzba je 31,479537 %, RPMN 36,4 %, celkové náklady úveru bez poistenia 4.502,72

eur, celková čiastka splatná na úver bez poistenia 8.172,72 eur, termín konečnej splatnosti úveru: 28.04.2024, výška celkových nákladov nezahrnutých do výpočtu RPMN 0 eur, dátum prvej mesačnej splátky 28.05.2018, počet splátok 72, mesačná splátka vrátane poistného 113,51 eur, mesačná splátka bez poistného 113,51 eur.

26. Predmetnú úverovú zmluvu uzatváral žalovaný v zastúpení predajcom predmetného motorového vozidla, t.j. spoločnosťou F. F. F. F..

27. Súd prvej inštancie správne kvalifikoval právny vzťah založený Úverovou zmluvou č. E. medzi žalobcom a žalovaným ako spotrebiteľský, keďže táto zmluva spĺňa definičné znaky spotrebiteľskej zmluvy označujúce jej subjekty, a to spotrebiteľa (ktorý je osobou, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti) a dodávateľa (ktorý je osobou, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti), a to aj podľa právneho poriadku platného v čase jej uzavretia (§ 52 ods. 3, 4 Občianskeho zákonníka).

28. Pokiaľ aj žalovaný poukazuje na skutočnosť, že v úverovej zmluve nebolo uvedené len IČO žalobcu, ale aj jeho miesto podnikania a dátum vzniku podnikateľskej činnosti, príjmy, výdavky, ročný základ dane a i., súd prvej inštancie správne ustálil, že len samotné uvedenie týchto údajov v úverovej zmluve samo o sebe nepostačuje na to, aby súd mohol spoľahlivo ustáliť, že dlžník uzavrel zmluvu o úvere ako fyzická osoba - podnikateľ. Zásadným pre posúdenie postavenia dlžníka je to, na aký účel bol úver skutočne poskytnutý, pričom dôkazné bremeno na preukázanie skutočnosti, že úver bol poskytnutý na účely podnikania má žalovaný ako strana, ktorá to tvrdí. V úverovej zmluve, ktorá je predmetom tohto sporu bolo ako predmet financovania uvedené motorové vozidlo. V bode 3.4. Úverovej zmluvy je uvedené vyhlásenie klienta, že túto ÚZ uzatvára v súvislosti so svojou podnikateľskou činnosťou. Iné ustanovenie ohľadom účelu úveru sa v zmluve nenachádza.

29. Súd prvej inštancie ustálil, že v prípade žalobcu a žalovaného sa jedná o spotrebiteľský vzťah aj s ohľadom na vyjadrenia žalobcu, ktorý uviedol, že finančné prostriedky nežiadal na účely podnikania, ale na osobné účely, a to na kúpu motorového vozidla pre svoju mamu. On sám motorové vozidlo už má, ktoré aj riadne využíva. Takéto prehlásenie (o podnikateľskej činnosti) ako aj ďalšie údaje o podnikateľskej činnosti žalobcu vyžadoval priamo sprostredkovateľ úveru, nakoľko mu bolo oznámené, na rodné číslo úver nedostane a dostane ho len na IČO. Na preukázanie pravdivosti svojich tvrdení žalobca predložil súdu potvrdenie Daňového úradu, z ktorého vyplýva, že žalobca nepodal daňové priznanie k dani z motorových vozidiel za roky 2019, 2020 a 2021. Odvolací súd zobral zreteľ na skutočnosť, že sa jedná o typickú formulárovú zmluvu, ktorú žalovaný používa štandardne. Rešpektujúc ust. § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka, (v pochybnostiach o obsahu spotrebiteľských zmlúv platí výklad, ktorý je pre spotrebiteľa priaznivejší) odvolací súd dospel k rovnakému záveru ako súd prvej inštancie, a to, že žalobcovi je potrebné priznať postavenie spotrebiteľa a poskytnúť mu tak aj náležitú právnu ochranu. Nad rámec uvedeného odvolací súd dopĺňa, že žalovaný nijakým spôsobom nepreukázal, že finančné prostriedky, na základe predmetnej úverovej zmluvy boli žalobcovi poskytnuté na účely podnikania. V prospech žalobcu svedčí aj svedecké prehlásenie bývalého zamestnanca sprostredkovateľa žalovaného, ktorý podrobne popísal nekalé obchodné praktiky, ktoré predajca motorového vozidla bežne používal. Súd prvej inštancie tak správne vychádzal zo zistenia, že v danom prípade sa na právny vzťah účastníkov tohto záväzkového vzťahu vzťahuje zákon č. 129/2010 Z.z o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzatvorenia úverovej zmluvy.

30. Súd prvej inštancie prisvedčil tvrdeniu žalobcu, že kúpnu zmluvu a úverovú zmluvu nie je možné v tomto prípade od seba oddeliť, a to s poukazom na ich vzájomnú prepojenosť, keďže zvyšná nezaplatená kúpna cena predmetu kúpnej zmluvy mala byť financovaná prostredníctvom úverov zmluvy. S uvedeným záverom sa stotožňuje aj odvolací súd a poukazuje na to, že v predmetnom prípade kúpna zmluva a úverová zmluva predstavujú sústavu vzájomne závislých zmlúv, keďže predmet úverovej zmluvy bol naviazaný na predmet kúpnej zmluvy, a teda mal slúžiť na dofinancovanie predmetu kúpnej zmluvy. Vzájomné prepojenie Kúpnej zmluvy a Zmluvy o úvere a nutnosť ich spoločného posudzovania vyhodnotil aj Najvyšší súd SR vo veci sp. zn.: 5 Sžo 21/2013 zo dňa 30.04.2014 ako aj vo veci sp.zn. 8 Sžo 2/2013 zo dňa 23.01.2014.

31. Základnou otázkou vo vzťahu k Úverovej zmluve zo dňa XX.XX.XXXX je otázka, čo bolo predmetom financovania, resp. aká bola vôľa žalobcu ohľadom výšky úveru a účelu financovania predmetu úveru zo strany žalobcu. Vôľa žalobcu, tak ako to vyplynulo z jeho výpovede a vyplýva aj z kúpnej zmluvy bola kúpa motorového vozidla financovaná úverom vo zvyšku kúpnej ceny vo výške 1.934,- eur. Žalobca prejavil vôľu kúpiť motorové vozidlo za kúpnu cenu po zľave, t. j. 2.344,- eur, o „doplnkový zákaznícky servis“ nemal záujem, zo strany predajcu motorového vozidla mu bol nanútený. Táto skutočnosť bola potvrdená aj svedeckým prehlásením bývalého zamestnanca predajcu motorového vozidla, ktorý uviedol, že označenie doplnkový zákaznícky servis alebo príprava vozidla k predaju bol eufemizmus používaný na označenie poplatku určeného na zvýšenie profitu pri predaji. Jeho výška bola rozdielna pri predaji auta na financovanie úverom a predaji v hotovosti. V zásade išlo o to, že pri financovaní auta úverom si väčšina zákazníkov jednoducho nevšimla/nerozporovala extra poplatok vo výške 499,- eur pripočítaný k predajnej cene auta. Inštrukcia pre kolegyne, ktoré sprostredkovali predaj úveru bola, že pred pozvaním zákazníka na podpísanie úveru sa majú všetky tieto poplatky za doplnkové produkty pridať k cene auta a až potom počítat úver. Ďalšia inštrukcia bola taká, že ak si zákazník tieto poplatky všimol a nesúhlasil s nimi mali mu poskytnúť informáciu, že sú povinné a pokiaľ by ich aj napriek tomu odmietol akceptovať, mali sa obrátiť na nadriadenú osobu. Pripočítavali sa automaticky, inštrukcia pre kolegyne z oddelenia úverov bola do kalkulácie úveru vždy tieto služby zahrnúť. Mali sme inštrukciu si myslieť, že keď zákazník podpísal kúpnu a úverovú zmluvu, tak legálne so všetkým v nich uvedeným súhlasí. Doplnkový zákaznícky servis/príprava vozidla k predaju bol vlastne fixný poplatok pripočítaný v predajnej cene každého auta, manažér pobočky nemohol svojvoľne tento poplatok odpustiť, potreboval autorizáciu regionálneho manažéra teda svojho nadriadeného. Jeho účelom, podľa názoru bývalého zamestnanca nebolo docieľiť benefit pre zákazníka, iba navýšiť zisk firmy. D. bolo poistenie auta proti prípadným poruchám, v praxi to, ale vôbec nefungovalo, lebo väčšinu dopytov na plnenie D. kvôli neúnosne prísnyim zmluvnými dojednaniami zamietol. K. P. bolo poistenie straty hodnoty pri poistnom plnení z havarijného poistenia. Paradoxne F. F. F. F. predával produkt P. bez ohľadu na to, či klient mal alebo nemal uzatvorené havarijné poistenie. V kontexte uvedeného tak nemožno mať žiadnu pochybnosť o tom, že poplatok za „doplnkový zákaznícky servis“ bol žalobcovi nanútený a pokiaľ mal záujem si kúpiť predmetné motorové vozidlo, nemal inú možnosť než podpísať Kúpnu zmluvu v znení a za podmienok aké stanovil predávajúci a rovnako tak aj podpísať Úverovú zmluvu v znení a za podmienok ako stanovil žalovaný zastúpený predajcom predmetného motorového vozidla. V danom prípade ide o súbeh vzájomne podmienených spotrebiteľských zmlúv, ktoré spotrebiteľ uzatváral súčasne s viacerými dodávateľmi, avšak prostredníctvom len jedného dodávateľa F. F. F. F. (v jednej osobe: predajca vozidiel a doplnkových služieb, sprostredkovateľ úverových produktov), pri jednom rokovaní a na jednom mieste. Hlavným zámerom žalobcu pri uzatváraní závislého spotrebiteľského kontraktu bolo financovanie časti kúpnej ceny za automobil po zľave. Za to, že úverový veriteľ konajúci prostredníctvom svojho sprostredkovateľa sa uchýlil k nekalej obchodnej praktike a nevyžiadané služby a nevyžiadaný „doplnkový zákaznícky servis“ a poplatky s tým spojené premietol aj do úverovej zmluvy, (uvedené poplatky mali byť hradené prostredníctvom úveru, aj keď vôľa žalobcu bola hradiť prostredníctvom úveru len časť kúpnej ceny po zľave (t. j. 1.934,- eur) zodpovedá žalovaný. Žalobca, pokiaľ chcel kúpiť vozidlo na úver, bol nútený akceptovať zmluvné podmienky, ktoré jednak nesledovali jeho záujem a boli súčasne podmienkou uzatvorenia závislého spotrebiteľského kontraktu ako celku.

32. Z vykonaného dokazovania je zrejmé, že vôľa žalobcu bola nadobudnúť osobné motorové vozidlo na základe osobitnej kúpnej zmluvy a sčasti kúpnu cenu financovať úverom, o žiadne doplnkové služby nežiadal, dobrovoľne si ich nezvolil, boli mu vyslovene nanútené ako x-ďalším kupujúcim. Pokiaľ chcel žalobca kúpiť predmetné motorové vozidlo a na časť kúpnej ceny získať úver, musel zmluvu uzatvoriť v znení ako mu bola predložená, teda aj so zahrnutými nákladmi na „doplnkový zákaznícky servis“ v sume 379,- eur ako aj ďalšie doplnky a služby (viď faktúra), ktoré presahujú výšku kúpnej ceny za automobil po zľave t. j. 2.344,- eur. Za týchto okolností súd prvej inštancie správne ustálil, že je neprípustné žiadať od žalobcu zaplatenie doplnkových služieb, ktoré poskytnúť žalobca ako spotrebiteľ nechcel a nežiadal. Takéto služby v kúpnej zmluve v súvislosti s predajom vozidla dohodnuté neboli vôbec, kúpna zmluva odkazovala na faktúru. Doplatok kúpnej ceny vozidla vo výške 1.934,- eur mal byť teda celkovou výškou poskytnutého spotrebiteľského úveru. Nie je možné, aby poskytovateľ úveru, premietal do istiny úveru akékoľvek pre klienta - spotrebiteľa skryté povinné náklady na financovanie niečoho, čo spotrebiteľ nepožadoval, takýto postup je možné považovať za nekalú obchodnú praktiku. Zo strany žalovaného tak došlo k umelému navýšeniu výšky úveru.

33. Je potrebné zdôrazniť, že výška poskytnutého úveru je jedným zo základných vstupných parametrov pre výpočet údaju RPMN. Nakoľko však žalovaný do istiny úveru zahrnul aj poplatok za doplnkové služby, celková výška úveru nie je uvedená správne. Pokiaľ nie je správne celková výška úveru, automaticky je nesprávne uvedená aj výška RPMN. V súlade s ust. § 11 ods. 1 písm. b) a d) ZoSÚ je preto taký úver potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov. Zákonodarca jasne stanovil následky súvisiace s uvedením nesprávnej výšky úveru ako aj nesprávnou výškou ročnej percentuálnej miery nákladov. Pri zohľadnení skutočnej výšky úveru 1.934,- eur, ktorá bola žalobcovi reálne vyplatená, pri celkovej čiastke na zaplatenie 8.172,72 eur, predstavuje RPMN 69,19 %. Z uvedeného vyplýva, že v zmluve uvedená RPMN je nižšia ako v skutočnosti a že spotrebiteľ v skutočnosti ročne preplatí viac ako deklaruje žalovaný v zmluve.

34. Pre vyhlásenie úveru za bezúročný a bezpoplatkový v zmysle zákona o spotrebiteľských úveroch je postačujúce, ak chýba čo i len jedna z obsahových náležitostí Zmluvy o spotrebiteľskom úvere, resp. je uvedená nesprávne. V tomto spore je preukázaný nedostatok obsahovej náležitosti „výška úveru“, ktorá vzhľadom na absenciu vôle žalobcu - dlžníka pri podpise Úverovej zmluvy je uvedená nesprávne a zároveň je z tohto dôvodu nesprávne vypočítaná aj RPMN poskytnutého úveru, v danom prípade sú teda dané dva dôvody pre bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru.

35. Judikatúra súdov, vrátane ESLP nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia (porovnaj rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29.05.1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997 - III.). Odvolací súd preto so zreteľom na vyššie uvedené nepovažoval za potrebné zaoberať sa aj inými odvolacími námietkami.

36. Vychádzajúc z dôvodov, ktoré uviedol, odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny postupom podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP.

37. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP tak, že úspešnému žalobcovi priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania proti neúspešnému žalovanému v plnom rozsahu s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP). Odvolací súd nezistil žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa na postup podľa § 257 CSP.

38. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 C.s.p.).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).